

Sygdommen skal faae en større Udbredelse og maafee blive til en Landeplage, saa synes jeg, at det maa betragtes som en Expropriation, hvorfor den Stadelidende ifølge Grundloven skal have fuld Erstatning. Det kan være ligegyldigt, hvorledes han faaer den, hvis der skal udrede den; men, dersom den skal udredes deels af Staten, deels af Kommunen, saa faaer han jo unægteligt en mindre Andeel, jo større Andeel Kommunen skal erlægge, navnlig fordi han som Medlem af Kommunen selv maa afholde en Andeel af den Erstatning, der skal tildeles ham af Kommunen. I et enkeltstaaende Tilfælde vil jo rigtignok dette Bidrag være saa ubetydeligt, at det ikke faaer synderlig Indflydelse paa hans Erstatning; men for ethvert nyt indtrædende Tilfælde vil Afgangen blive større, og, hvis man vil tænke sig, at Sygdommen fik en saadan Udbredelse, at en almindelig Nedslagning af Dvæget blev nødvendig i Amtscommunen, saa vilde Afdraget i Erstatningen blive saa stort som den Dvotadeel, der er paalagt Kommunen at udrede. Det kunde altsaa i det Tilfælde, hvor Kommunen skulde udrede den halve Erstatningssum, gaae til den halve Erstatning, og selvfølgelig fik Støren ikke det, der er tilfagt ham i Grundloven. Denne Ulempe synes mig kun at kunne undgaaes derved, at man sætter Kommunens Bidrag saa lille som muligt i Forhold til Statens, og jeg vil derfor være tilbøielig til at stemme for den Forandring, der blev vedtagen ved anden Behandling, at Staten skal bære $\frac{3}{4}$ af Omkostningerne, og Kommunen kun $\frac{1}{4}$. Det forekommer mig

ogsaa, at Forholdet her ved dette Slags Expropriation eller Deling af Udgifterne mellem Staten og Kommunen er noget Andet end i andre Tilfælde; thi her er det jo Hensigten at beskytte eller stadesløsholde nogle af Kommunens Beboere for et Tab, for at formindste et virkeligt Onde, som tilføies dem, medens det ellers ved andre Expropriationer er Hensigten at skaffe Kommunerne et Gode, hvor der altsaa er Rimelighed for, at de bære en større Andeel af Udgifterne. Jeg vil altsaa stemme imod begge Vædringsforslagene til § 7, der angaae Udgifternes Fordeling.

Indenrigsministeren: Jeg kan rigtignok ikke paa nogen Maade anerkjende Rigtigheden af den Betragtning, som nys er gjort gjældende af den ærede Landstingsmand, nemlig, at Grundlovens Bestemmelse om Expropriation skulde kunne føre til, at det var rigtigt at lægge et større Beløb paa Statskassen og et mindre paa Kommunen. Jeg maa i denne Henseende først og fremmest bemærke, at jeg paa ingen Maade troer, at det overhovedet gaaer an saaledes at sammenblande, om jeg saa maa sige, Vedkommende i den Egenkab, hvori han modtager Erstatning, og i Egenkab af Skatteyder, være sig til Kommunen eller til Staten. Consequentsen heraf vilde blive, at den Paagjældende, naar man vilde forfølge det videre, skulde have Mere end den fulde Værdi; thi man kunde jo sige, at han selv i Egenkab af Skatteyder til Staten ydede en Deel af det, han skulde have i Erstatning.